

10674_page_1022

πτωση παραγραφής, διότι ο αντίδικος κατείχε την εξουσία, ήταν ο ίδιος ο Σουλτάνος⁶.

Το πέμπτο και τελευταίο ερώτημα ήταν, αν έδλαφε τα δικαιώματα της Μονής η μίσθωση της λίμνης και του διβαρίου από τη Μονή.

Σ' αυτό οι νομικοί είπαν ότι οι γαλλικές αρχές που εκμίσθωσαν τη λίμνη, το έκαναν με το δικαίωμα της στρατιωτικής κατοχής, χωρίς να ερευνήσουν τα δικαιώματα της Μονής, και ότι η Μονή μίσθωσε τη λίμνη με την επιφύλαξη κάθε δικαιώματος ιδιοκτησίας· γι' αυτό δεν εθίγη το δικαίωμα της ιδιοκτησίας της Μονής⁷.

Η Μονή πελειομένη για τα δικάια της, ύστερα και από την παραπάνω απόφαση, και συνεχίζοντας τις προσπάθειές της, έστειλε αίτηση προς το Υπουργείο Εξωτερικών, στην οποία ανέφερε αναλυτικά τα ιστορικά της δικαιώματα στη λίμνη και το ιχθυοτροφείο και υπενθύμισε ότι οι αγιορείτες μοναχοί με αρχηγό τον καθηγούμενο της Ι. Μονής Εσφιγμένου Ευθύμιο, έλαβαν ενεργό μέρος στην Επανάσταση του 1821, αφού οχύρωσαν τη διώρυγα του Ξέρξη γι' αυτό, ο Σουλτάνος πνέων μένεα κατά των "Αγιορειτών άσεβών" με τη διά άρπαξε και την ιδιοκτησία της Μονής⁸. Όμως ήλπιζε ότι το φιλελεύθερο κράτος, στο οποίο, πάντοτε ήταν σεβαστό το δικαίωμα της ιδιοκτησίας, θα αναγνώριζε την κυριότητα της Μονής στη λίμνη και στο διδάρι⁹.

Το ελληνικό δημόσιο από την πλευρά του, πιεζόμενο και αισθανόμενο την ανάγκη να δικαιολογήσει την πράξη της κατάληψης της λίμνης, προσέφυγε στην ολομέλεια του νομικού συμβουλίου.

Το νομικό συμβούλιο στη απόφασή του είπε ότι ο Σουλτάνος κατέλαβε το 1821 την Μπουρού, η οποία κατήχето από τους διαδόχους του μέχρι το 1913, χωρίς ποτέ να διακοπεί η νομή, οπότε με τη βουλγαροτουρκική συνθήκη παραχωρήθηκε στη Βουλγαρία και στη συνέχεια στο ελληνικό Βασίλειο. Έτσι, περιήλθε δια της χροικτησίας στους διαδόχους του Σουλτάνου, αφού παραγράφτηκε κάθε κυριότητα της Μονής¹⁰. Αναφερόμενο δε στον ισχυρισμό της Μονής ότι κατά το άρθρο 1663 του Οθωμανικού Αστικού κώδικα,

6. Αυτόθι, σ. 9.

7. Αυτόθι.

8. Α.Ι.Μ.Β., Ανώνυμοι, *Αίτηση*, σ. 6.

9. Αυτόθι, σ. 9.

10. Α.Ι.Μ.Β., Γεωργιάδης, *Γνωμοδότης*, σ. 31.

πτωση παραγραφής, διότι ο αντίδικος κατείχε την εξουσία, ήταν ο ίδιος ο Σουλτάνος⁶.

Το πέμπτο και τελευταίο ερώτημα ήταν, αν έδλαφε τα δικαιώματα της Μονής η μίσθωση της λίμνης και του διβαρίου από τη Μονή.

Σ' αυτό οι νομικοί είπαν ότι οι γαλλικές αρχές που εκμίσθωσαν τη λίμνη, το έκαναν με το δικαίωμα της στρατιωτικής κατοχής, χωρίς να ερευνήσουν τα δικαιώματα της Μονής, και ότι η Μονή μίσθωσε τη λίμνη με την επιφύλαξη κάθε δικαιώματος ιδιοκτησίας γι' αυτό δεν εθίγη το δικαίωμα της ιδιοκτησίας της Μονής⁷.

Η Μονή πελειομένη για τα δικάιά της, ύστερα και από την παραπάνω απόφαση, και συνεχίζοντας τις προσπάθειές της, έστειλε αίτηση προς το Υπουργείο Εξωτερικών, στην οποία ανέφερε αναλυτικά τα ιστορικά της δικαιώματα στη λίμνη και το ιχθυοτροφείο και υπενθύμισε ότι οι αγιορείτες μοναχοί με αρχηγό τον καθηγούμενο της Ι. Μονής Εσφιγμένου Ευθύμο, έλαβαν ενεργό μέρος στην Επανάσταση του 1821, αφού οχύρωσαν τη διώρυγα του Ξέρξη γι' αυτό, ο Σουλτάνος πνέων μένεα κατά των "Αγιορειτών άσεβών" με τη βία άρπαξε και την ιδιοκτησία της Μονής⁸. Όμως ήλπιζε ότι το φιλελεύθερο κράτος, στο οποίο, πάντοτε ήταν σεβαστό το δικαίωμα της ιδιοκτησίας, θα αναγνώριζε την κυριότητα της Μονής στη λίμνη και στο διδάρ⁹.

Το ελληνικό δημόσιο από την πλευρά του, πιεζόμενο και αισθανόμενο την ανάγκη να δικαιολογήσει την πράξη της κατάληψης της λίμνης, προσέφυγε στην ολομέλεια του νομικού συμβουλίου.

Το νομικό συμβούλιο στη απόφασή του είπε ότι ο Σουλτάνος κατέλαβε το 1821 την Μπουρού, η οποία κατήχето από τους διαδόχους του μέχρι το 1913, χωρίς ποτέ να διακοπεί η νομή, οπότε με τη βουλγαροτουρκική συνθήκη παραχωρήθηκε στη Βουλγαρία και στη συνέχεια στο ελληνικό Βασίλειο. Έτσι, περιήλθε δια της χρηοικτησίας στους διαδόχους του Σουλτάνου, αφού παραγράφτηκε κάθε κυριότητα της Μονής¹⁰. Αναφερόμενο δε στον ισχυρισμό της Μονής ότι κατά το άρθρο 1663 του Οθωμανικού Αστικού κώδικα,

6. Αυτόθι, σ. 9.

7. Αυτόθι.

8. Α.Ι.Μ.Β., Ανώνυμοι, *Αίτηση*, σ. 6.

9. Αυτόθι, σ. 9.

10. Α.Ι.Μ.Β., Γεωργιάδης, *Γνωμοδότης*, σ. 31.